

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published weekly under the auspices of
The Winnipeg Trades and Labor Council
cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.
Subscription \$2.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
часопис для робочого люду — виходить раз в тиждень
заходом Вінніпегської Ремісничо-Робітничої Ради.
Передплата \$2.00 на рік.
Реклація за оголошення не відіає.

Адреса: **UKRAINIAN LABOR NEWS**
cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

ГІПОКРИТИЗМ ЧИ НЕВІЖЕСТВО?

Інтелекція, котру ми, робітники, рахуємо буржуазною має одне дуже характерну черту. "Ся черта заключаєся в тім, що ся група людей являє ся частиною теперішньої класової суспільності і не бере жадної участі в процесі виворі найкращіших і елементарних річей, необхідних для фізичного існування сеї суспільності, а іменно в виворі поживи, одія і мешкання. Ся інтелекція зуживає готові продукти, виворені колективною працею робітників і в заміну за се дає суспільності яку небудь "культуру" цінність. І іменно через се, що ся група "культуригерів" не бере жадної участі в виворі (або як говорять ся просто: в щоденній борбі за існування), вона, ся група інтелекції, привикає дивити ся на добування поживи, одія і мешкання як на процес малого значіння, не важкий а наоборот рахує свою "культуру" (релігійну, філософську, адвокатську, педагогічну, літературну і т. д.) найціннішими "вартостями".

"Існування опреділяє свідомість" — говорять матеріалісти. Знаючи сей факт і рахуючи його правильним, ми дуже легко порозуміємо п. Береста з "Укр. Голосу".

Він говорить: "Хліб і одежа не є ідеалом чоловіка, се звичайні конечні потреби життя. Але люди мають інші вартості — свою мову, культуру взагалі, свою історію, свої стремління на будуче. І ми знаємо, як доси один нарід инцих культуру Другого, забороняв його мову, накидав все своє. А сей культурний нарід націоналіст гнет розтягає ся далше і на гнет економічний".

Так, "Хліб і одежа не є ідеалом чоловіка, се звичайні конечні потреби життя". А як думає п. Берест про чоловіка, котрий не по своїй вині, а по вині "умірюваного ладу" попадає в положення безробітності і завдяки сьому не має за що купити хліба та одіа? Чи може такий чоловік (робітник) думати тоді, що "хліб і одежа не є ідеалом чоловіка" і що "люди мають інші вартості — свою мову, культуру взагалі... чи він скаже, що "соловія байками не годують"? Чи буде по цілих днях бігати як паче з виставленим знаком про ріжних "емплоймент офіс" та жадно читати написи на дошках у вській мові і елі дістане "даб" то поробиши 10—12 годин в день на "дигу" прийдє домів і буде думати "про інші вартості", прим. про "культуру взагалі"? Ми знаємо, що кожний робітник (до якої би він нації не належав) знає "свою історію" і "свої стремління на будуче".

Пан Берест думає, що "Далше той український робітник знає, що лише маючи Україну свободною, буде можна в ній завести такий лад, який буде найліпший. Може се бути лад поміркований, соціалістичний, анархістичний, комуністичний, чи який ще можа видумати, але він знає, що лише український-працюючий народ зможе завести для себе такий лад, який покаже ся найможливішим і найкращим".

Пан Берест! Чому Ви такі встидливі? Чому говорите: "Може се бути лад поміркований"? Ліпше не встидляте ся і скажіть: може се бути

лад капіталістичний... А то знаєте, ми прості робітники щось не зовсім добре розбираємо ся в сім слові "поміркований". Крат (царство йому пресвітеріанське!) видно ліпше висловлює ся. Він не говорить "поміркований", а говорить: "пів-соціалістичний"... Се гарніше, ви не можете сего не признати! Потім, чи знає п. Берест, що при "поміркованій" ладі власть на "свобідній Україні" буде не в руках українського працюючого народу, а в руках укр. буржуазії і тих хто з нею...

Еще одна замітка. Наколи би п. Берест не був таким невіжкою в соціальних питаннях, то він знав би еще одню маленьку дрібницю, а іменно, що ладу "який се можна видумати" — не може бути. Шо лади не видумують ся, а підлягають точним законам еволюції, як всякій иншій організм і тому їх з голови не видумують, яка би геніяльна та голова не була. З вашим новим соціальним законом, п. Берест, ви в історію не поїдете!

Далше: "Він (укр. робітник) свідомий того, що колиб на Україні налізло Москалів, Поляків, Румунів та ще кого, тогди вже й ладу тяжко завести, бо Москаль схоче заводити на Україні лад московський і оглядати ся буде на Москву. Румун схоче заводити свій румунський лад і оглядати ся на Бухарест, а Поляк польський буде заводити на лад варшавський. І який тоді лад вийде?"

Ми також хочемо знати "який тоді лад вийде", коли Петлюра з Москалем Денікіном удесть ся також розбити влада робітників і селян в північних губерніях України? Так, вони вже се зробили на південно-західній Україні? "Який тоді лад вийде"? Не встидайтесь п. Берест! Скажіть: Вийде лад "поміркований"... Правда. А "незалежність"? Ну, хто сього не знає? Буде... Повірте Денікінові, ви знає!

І яка широка душа в п. Береста! Хочеш соціалізму? — Добре! Хочеш анархізму? — Добре! Хочеш комунізму? — Добре! Хочеш умірюваності? — Добре! Може бути еще який небудь лад видумаєш? — Також добре! Шо за підозріла доброта! А хочеш "незалежності"? О, се першим обов'язком! А чи не треба перше соціалізму, п. Берест? — Ні, ніяк неможливо, Денікін буде сердити ся! Але ж він Москаль і оглядає ся на Москву? Оглядає ся, се правда, але оглядає ся лих... Більше докинь на Київ...

Пан Берест дозволяє укр. робітникам і селянам соціалізм. А чи знає п. Берест, що за соціалізму на Україні не буде ріжних меж українськими, російськими, жидівськими і татарськими робітниками? Ні, ні! Се неможливо! Наш соціалізм, се соціалізм "власного виробу", чисто українського. Може бути ви хочете знати як се робить ся? Перечитайте уступ і історію нашого знаменитого професора, соціаліста-революціонера Грушевського. Він ясно і опреділено говорить як "соціалістична" Рада заводила "соціалізм" на Україні. Ось його власно-речі історія: "Центральна Рада зібрав-

шись в Житоїрі, за кілька днів по виході з Києва і зіставившись весь час в контакт з правительством, дістаючи від нього звідомлення по сучасному моменту, весь час сей не переривав, своєї законодавчої роботи й за час свого існування перейшла кілька важких законів, перейнятих ідеєю укріплення української державності та її традицій. Закони про українське правительство, про відновлення старої монетної одиниці української держави — гривні, про державний український герб, котрим починає знак Володимира Великого на його монетах."

Звісно, що Володимир Великий був основоположником партії укр. соціалістів-революціонерів.

Певно про такий "чисто український соціалізм" думає наш поважаний пан Берест... Ізбави нас від лукавого...

ПРОДОПТУЮТЬ СТЕЖЕЧКУ.

Продоптала стежечку
Через яр,
Через гору серденько
На базар.
(Нар. пісня)

До упадку російських міністрів Львова та Керенського, політика українських лідерів була — жєбарина. Шо то не наїздили ся ріжні делегації з Києва до Петрограда! Іздали і все просили та обивали пороги ріжним міністрам від кадетів та керенців. (Підчас правління Керенського партію рос. соц. револ. називали партією Керенського). Писали газети, що одного дня українська делегація відвідала такого міністра і вручила йому такий-то меморіал, другого дня другого міністра і т. д. Відвідували, просили, домагалися тільки в міністрів, але й в ріжних партійних лідерів, Мілюкових, баронів Нольдів, аж поки не випросили знаменитої "Інструкції Українському Секретаріату" а з ним і три гурберні. Мало, мало, та лучше щось ніж нічого. Порадили ся в Раді і рішили: берім, що дають а домагаємось більше (після Ніковського). Але ще й стежечка, яку відплатили українськй делегації до міністрів Львових та Керенських, не аспіла й пилон припастки, як названі міністри дали стрічка. До влади в Росії прийшли робітники і селяни (більшевики). Тут набирають ся хоробрости українські лідери і проголошують незалежність України. В народ летять універзали з універзалом. Народ кричить земля, геть з поміщиками та паразитами, а ті йому універзал, а в універзалі кажуть: Почекай, народе, ось, ось виробимо закон, а на підстав сього закону скличемо Установчі Збори, а там вже якось то буде, може щось дістанеш і за якусь плату; все, а все залежить від Установчих Зборів, а Уст. Збори залежать від закону, який ми вже виробимо, але ти, народе, сиди тихо, і не завдавай нам і не роби "троблів". Се було щось на джарську моду: "сперва успокоєніє, а потім реформи", тільки в більше зм'ягченому виді. Все, значить, залежало від обставин.

Але обставини змінялись своїм порядком. В Росії йшла велика боротьба. В ріжних місцях обложки царської армії, під проводом генералів Корнілова, Духоніна, Каледіна старались повалити совіське правительство. Каледін бушує в Донецькій басейні. Совіське правительство просить Центральну Раду пропустити через територію України російське військо для борби з Каледіном. Центральна Рада і військовий міністр Петлюра не тільки що не хотять сего зробити, але явно помагають Каледінові. Столиця України, Київ, робить ся притулком царських чиновників, генералів, октабристів, кадетів і пр. Ся вже зграя, який українське правительство промело стежечку на Україну, робить в Києві тайні наради і заговори

не тільки проти совіської Росії, але й проти України. Але коли український селянин і робітник сказав, що досить нас кормити універзалами, ми хочемо права, землі і волі, то тоді українське правительство допче стежечку до Німців: Ми як представники української пшениці просимо вас, поміжіть нам зробити порядок з нею. А зграя російських монархістів-імїгрантів в Києві, дивлячись на се, в кулак сьміяла ся. Німці прийшли, пшеницю забрали, селян і робітників навчили як виповняти "закон", а описля розігнали і Центральну Раду, а царського генерала "не кидайте колоди під ноги" Скоропадського зробили гетьманом України.

Така була перша фаза сеї скайдальної української авантюри. Нова фаза починаєть ся з революцією в Німеччині і Австрії, коли з України починаєть ся загальна еміграція Німців, панів, чорної сотні і прихильників Скоропадського а до влади приходять селяни і робітники. Воскресий Петлюра з директорією, не находячи собі пристановиска, пускаєть ся в мандрівку по маршруті: Житоїр, Вінниця, Проскурів, Камінь-Подільський, і зарозом, бачучи упадок Німців, починає доплати стежечку до Французів за помічю. Але Французи на сей раз сказали: ні, добродію, ми хоті і пішлимо своє військо до Одеси; але не на вашу користь. Ми дали вже Українцям раз 130 мільонів франків, а ви через кілька днів після сего зробили мир з Німцями і віддали їм українське пшеницю. Ви нам не сказали, що ваша тактика — а І. Ніковський. А зрештою ми можемо з вами ще як небудь погодити ся, але вже після нашої пропозиції і на наших услихх. А услихх є: Всею командою над українським військом видайте нашим генералам; всю контролю над залізничними дорогами, над фабриками видайте нам; проженіть Вінниченка з директорії і взагалі поставте таке правительство, якеб нам було до вподоби. Як видно зі статі "Широкого Слова", Петлюра згодив ся дати і на те і зараз же Вінниченко вітає до Швайцарії, а зорганізувавше ся нове правительство Остапенка було так консервативне, що рівняло ся правительству Скоропадського.

Але Петлюра передати України Французам не вєспі, бо поки формувалось правительство Остапенка, українські совіськй військо, вигнали Французів з Одеси.

Змінились обставини, змінилось і правительство Остапенка. Не змінив ся лише Петлюра. Він потрафити і з Німцями, і з Французами, і з консерватами Остапенки, і з "соціалістами" Мартоса.

Під ту пору большевицьке військо дійшло до Тарнополя, а галицькі робітники та селяни не бачучи ніякої полєкції для себе від Голубовича та Левичевих, почали формувати совіти в Галичині. Голубович та Левичеві се було не до вподоби, і їм прийшло ся відтяти часті війська з польського фронту з під Львова проти совітів і тим самим улезши в територію Полякам в Галичину. Як видно, Панейко є дійсним речником волі того, хто його післав до Парижа. Але хто був більший ворог українського люду, видно із нових, що наколи Поляки в своїм наступі дійшли під Тарнопіль, то військо Голубовича та Петлюри, плече в плече з українськими большевицькими військами, йшли битися проти Поляків. І еслиб сям українським командантам Голубовича-Греко-Петлюрам лежала на серці справа поневоленого українського працюючого люду, то вони не були би перешкодили сему з'єднанню, а тоді певно в Галичині польським духом навіть не появило. Але Петлюра сему заборіг. То ді як українські військо бачучи в Поляках ворогів своєї свободи, з'єдналися проти них, запереставши братню різню, тоді Петлюра зі своїм відді-

лом вдарив від Камянця з заду на українськй совіськй війська коло Винниці і тим самим допоміг Полякам розбити Українців в Галичині і отворити їм дорогу на Волинь. І тоді, як Петлюра забирає Винницю і Жмиринку, Поляки забирали Дубно, Рівне, Житоїр, а описля, ціною Галичини, вернули згадані міста Петлюрі. Такий був Петлюри-політичний тор, і так Петлюра про доплату стежечку Полякам в Галичину і Волинь. В той час тутешня українська жовта преса "для отводу глзз" кричала, що Ленін запродав Галичину, Холмщину і Волинь Полякам.

З другого кінця України приходить вістка, що Петлюрові військо забирають Одесу від большевиків, а "охотничья" армія Денікіна забирає Катеринослав, Харків, Полтаву, відбирає Одесу і машірує на Київ. Ні в одній вісті не бачимо, щоби Петлюра поставив сильний опір Денікінові, хіба-лише те, що делегація Петлюри в Парижі щось там про тестувала, а потім пішла на раду до Маклакова. (Хвалити небесного, що хоч одну добру людину найшли!).

Петлюра-же, забезпечивши собі угодою з Поляками "спокій" на заході, при допоміжці самих Поляків, рушив на Київ, тоді як генерал Денікін другою дорогою також прямував на Київ.

Тепер справа з Денікіном стоїть так, як і справа з Поляками. Еслиб Петлюрі дійсно була дорога справа незалежної України, без хлєпа і пана, то він не дуже квапив би ся на Київ і таким робом не протоптував би стежечку Денікінові в Серце України, а рушив би йому на зустріч, і тоді Денікінові не бачитиби Києва, як Колчакові Москви. Бо проти Денікіна бились українськй совіськй військо. Але Петлюра і на тих вдарив з заду і забрав Київ. А коли еше чорний не висохло добре на тунішніх українських газетах з сего "радісного" вістоку, як наспіла офіційна телеграма, що "охотничья" військо Денікіна заняли Київ. Денікінові тепер зостаєть ся лише сказати: Красно тобі дякую, добродію Петлюра, що ти оказав мені поміч; я переконав ся, що ти такий же гарний-хлєпєць, як був тоді, коли не пустив українськй совітів через територію України і тим спас Каледіна від розбиття. Тому еше раз тобі красно дякую за сю підмогу, але даруй небоже... гетьманом України я тебе не зроблю, бо і України ніякої "не существует", а є лише — "Малоросія, где живут хахли", а столиця її Київ є "матерю городов русских" і сее все разом належить до "єдиної і неделимой Рассеї".

А українська делегація в Парижі буде тим часом радитись з Маклаковим (дуже добрий чоловік той Маклаков!) і говорити про федерацію, а думаєти про самостійність і міністерську грандіозність.

Водинець.

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

Політичний

ПОГЛЯНЬТЕ НА НАШУ ВИСТАВУ ПРЕМІЙ
НА 856 MAIN STREET.

УЖИВАЙТЕ.

Щадіть купони і жадайте листи премій в РУСЬКІЙ КНИГАРНІ, під ч. 850 MAIN ST., WINNIPEG, MAN.

The ROYAL CROWN SOAPS Ltd.
654 MAIN ST.
PREMIUM DEPT.

РАЗ ФІЛСОФІЯ!

Піше якийсь Берест в "Укр. Голосі" мик многими глєбшим і мілкішим філософовами так: "Хліб і одежа не є ідеалом чоловіка, се звичайні конечні потреби життя. Але люди мають інші вартості — свою мову, культуру взагалі, свою історію, свої стремління на будуче".

"Хліб і одежа — се, по думі п. Береста — дурниця, про що можна істнувати, а от мова, культура (розумієть ся національно-шовіністична) — то має бути вершком стремління людини.

Я по "хлєпськи" хочу розібрати ту філософію "пана" Береста. Як робітник і як члєн одної з народностей світа я гаразд знаю, що є хліб і одежа, а що мова, національно-шовіністична культура і пр. і пр. аргументи "стремління до патріотизму". І щоби показати п. Берестові, що хліб і одежа та захист іменно є конечністю життя, але не "звичайною", а такою головною — рішюмо понад "патріотичні" забавки, я візьму простий примір.

Двох робітників ріжних собі народностей ідуть з лісової кемпі задоволюючи свої потреби до стації. Ціла просторова мій кемпою а стацією незалежана і вони в половині дороги налядають ся без поживи. О-ба потребуєть хліба. Дотепер вони чулисе зовсім собі незалежними, бо один був Поляк а другий Українець. Послалий був образований після рецепти "Укр. Голосу", а другий (Поляк) після рецепти такоїж самої польської газети з "незвичайними стремліннями". І один і другий знали, що вони поза своїми національними стремліннями не повинні були думати про ніщо инше. Знали вони також, що як "вільні національні вороги" вони повинні були такі на місці візібрати один другому життя. І лиш тому, що вони іменно були люди а не звірі, вони сего не зробили.

Оба радилась над тим, щоби їм пожити, і обидва обох їх виразили одне бажанє — поживи.

Вийшли вони дійшли до стації годились до того стєпеня, що і говорили не могли. Тут стояв лиш один одинокий будинок, а на дворі перед ним стояв бородатий Жид.

Оба позорились пам'ятати се на "національну культуру" проповідаючи своїми жанами, між котрими була тоді Гей Жид. (Так робили і роблять люди з "національними стремліннями" на Україні і в Польщі).

Та вичне понад се "св'яте" національне стремління, було в них бажанє до хліба і оба вони в ту хвилину були загнани зубами того, що замість хліба давав би їм національну культуру, всікї "стремління" між ними і току: Гей Жид. У них все було беззастігнене — вони потребували хліба і мусили його дістати хоч

би і в Жиді на перекір всім національним культурам.

Вони поживились в того Жиді і наповно віджили. Чи, як би поспитати тих двох робітників, що конечніше до існування — національна культура — чи природні конечності вської живучої істоти, — чи ті робітники не скажуть, що без хліба все проче беззастігнене?

Зовсім певно, що так, а не інакше вони-б відповіли.

Справа маєть ся інакше в той клас суспільства, котра не борєть ся за свою пайку хліба так як робітник, але споживає більшу част чужого хліба, готового, який виворюють робітники працею. Ся класа, капіталісти і їхні прихвостні сьміють ся і новітні, бо вони за своє існування заставляють боротись других — робітників. В капіталістичній одежі називають ся ріжні звичайні, так як набуєть тих річів не коштує їм найменшого зусилля. Та не так вони з робітником. Робітник мусить працювати 10 і більше годин дєнно на ніщо більше як на "звичайні" річ — хліб і одежу та захист — і то за дуже недостаточну скількість тих "звичайних" річей. Все велику пайку вивореного робітником хліба забрав капіталіст. Він знає, що робітник не довго дасть себе в сей спосіб виснажити і перестане до старшати капіталістичну хліб і прочі "звичайні" річї, а буде боротись лише о існування своє і своєї родини, тим забавляючи і капіталіста бороти ся за своє існування.

Тоді появилася потреба візверити увагу робітника від конечности борби о існування, а заступити її увагою на борбу о "спасєне душі", о "національну культуру", стремління, т. д. Капіталісти побудували по вській тисячі церков і наставляли в них своїх слуг, аби ті виключно з нимали увагу працюючих мас потребою "спасєня душі". Ознак і сего го не могло приносити добрих успіхів.

Тепер вони звязались до "національну культуру" і тим же пошкодило ся з успіхом.

Та вже в инніших часах працюючі маси дійшли до зрозуміння своєї дійсної положення і по цілій світі відкидалися пласкунки "стремління", бо вони означують ся "беззастігненіми супроти "звичайної річі" — хліба і одіа та захисту.

Ва.

ПОШУКУЮ

свого швагра Андрія Івасівца, з села Орніви, повіт Кагул, Галичина. Хто би знав де він находить ся, або він самий, прошу написати до:

Nykola Maydanskyy
Box 730 Fernie, B. C.

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕНЄ

Отрим подаємо до загального відома, що ми якраз тепер покінчили заходи з нашими заграничними кореспондентами відносно висилки грошей до

ГАЛИЧИНИ
БУКОВИНИ
РУМУНІЙ

ПОЛЬШІ
ЧЕХО-СЛОВАКІЙ
СЕРБІЙ

Ми будемо раді відновити знакомість з нашими попередними клієнтами і можемо заповнити їх про таку саму безпечну і скору обслугу як і передче.

По більшій інформації пишть або заходіть на нашу адресу:
На запити і дивови відповідіаємо негайно.

ALLOWAY & CHAMPION
BANKERS AND STEAMSHIP AGENTS
667 MAIN ST. --- WINNIPEG, MAN.

СОЦІАЛІСТИЧНІ З'ЇЗДИ
Соціалістична Партія підле...

ШКАГО, 4 вересня. — Національна Соціалістична Партія в прийнятій нині декларації в принципі повні підтримує соціалістичну республіку Росії і міжнародний революційний рух та підтримує капіталістичну лігу націй. Делегати поділяють з місцевими капіталістами хвилини під час читання того місяця декларації, де говорять ся про підтримку рос. совіської республіки. Сей документ порівнюють з російськй революцією з амеріканською революцією 1776 року. Маніфест в часті звучить: "Ми заявляємо нашу солідарність з робітниками Росії в зведенню ними совіської республіки і рівнож підтримуємо соціалістичні Німеччини, Австрії, Угорщини в їх боротьбі за свободу. Пятнємо контр-революцію в Росії, підпирани царями і альянськими державами в їх змаганні знищити соціалістичну республіку. Ми одозвемо індустріальну так саму як і політичну акцію в боротьбі за визвіль робітничої класи і підтримуємо лігу націй як союз капіталістів."

"Пятнємо Грбу Націй", чорний ітернаціонал капіталізму. Се є свідомий клас робітників всіх націй. "Ми заявляємо, що ніколи не буде тривалого мира доки світ не буде складати ся з федерації вільних і рівнож соціалістичних народів." Призначаючи таку ситуацію дома і загранично, Соціалістична Партія Злучених Держав, на її першій національній конвенції після війни, яка займає сьобу позицію з безкомпромисовою частинною ітернаціонального соціалістичного руху. "Ми хвалимо ті течії між соціалістами в инших країнах, що позістали вірними своїм принципам підчас війни."

"Домагаємо ся негайно знесення несправедливої і нелюдейської блокади супроти Росії. Маніфест кінчить ся словами: "Нехай живе ітернаціональний соціалізм!"

Вибрано комітет з сімох делегатів зладження сталої партійної платформи і нової робітничої програми.

Конвенція комуністів запрошує Гейлауда.

Виліди Д. Гейлауд, секретар касієр юїї "Промислових Робітників Сьвіта", недавно відвізнен з лавенторськими торми і подавший апелюючий своїй справі, зїзав запрошення на конвенцію Комуністичний

з ПРИВІДУ ОДН

Піше кореспондент "У. І. з Парижа:

"Мирова конференція в Парижі показала, що укр. народові доводило не сподіватись. Мирова конференція в Парижі, се великий фінансовий трест, який не турбуєть ся пощадити долену і свободою наших народів, а більше фінансовими зисками для (капіталістів) Англії, Франції і Злучених Держав. Ся сама конференція мовчить, коли польськй розбишакі кровавою рукою огнем мечем палать, розбивають, нищать українське майже землі та несуть свою робітницьку "культуру", як ні какуть скідні Європи... Лойд Джордж, ні Клемансо, ні Вілсон не є вірними, вони тутлять з політичної арені ці місце, маймо надію, змуть люди прихильніші і нашої справі!"

А укр. долярові патріоти Канаді посилають "меморію кабеграми, "протести" до якого иншого, лише до тих мих пнів — Лойд Джордж, Клемансо та Вілсона, котрі піддержі Мирової Конференції і цілої альянськй політики. А що та вся "народна бота", коштує грубі гроші, долярові патріоти збирають серед добродушних укр. фермерів та робітників "народні фонди", котрі лишають ся в кишенях самих доля-